

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Sabola v právní věci žalobce: **I. T.**, zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015 - 60,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 15. 9. 2014, č. j. MHMP 1291351/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), za nějž mu byla uložena pokuta ve výši 35 000 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč. Deliktu se měl dopustit tím, že dne 5. 4. 2014 jakožto řidič taxislužby překročil maximální úředně stanovenou cenu, když zákazníkům za přepravu v Praze účtoval částku 275 Kč, přestože byl oprávněn za danou cestu účtovat maximálně částku 203 Kč.

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 12. 2014 č. j. MF-75987/2014/1603-2/1899, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

[3] Žalobě proti rozhodnutí žalovaného vyhověl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem specifikovaným v záhlaví, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Podle tří oznámení o poskytnuté přepravě ze dne 5. 4. 2014 sepsaných zákaznicemi (cestujícími figurantkami žalovaného) je žalobce v časovém rozmezí 22:14 hodin až 22:28 hodin dopravil z ulice V Celnici do ulice Melantrichova v Praze; za tuto dopravu požadoval jízdné ve výši 275 Kč, což odpovídalo jízdnému zobrazenému na taxamtru, a obdržel od nich 300 Kč včetně spropitného. Podle protokolu o cenové kontrole ze dne 5. 4. 2014, č. j. C/20140405/1/Fk, uskutečnil žalobce přepravu figurantek z ulice V Celnici, přes ulice Hyberská, Soukenická, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Zatecká, Platněrská, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Národní, Perlová a Rytířská do ulice Melantrichova (totéž je uvedeno i v oznámeních o poskytnuté přepravě sepsaných figurantkami) v délce 5,4 km. Současně však z tohoto protokolu plyne, že podle tvrzení žalobce přeprava probíhala z ulice Modřanská, nikoli z ulice V Celnici. Ze záznamu o přepravě (stvrzenky č. 00315) pak vyplývá, že jízda trvala od 22:17 hodin do 22:29 hodin a délka trasy činila 8,2 km. Místo nástupu i výstupu bylo do záznamu o přepravě vepsáno ručně, a to ulice Modřanská a ulice Melantrichova.

[5] Městský soud dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci, neboť nebyla prokazatelně zjištěna trasa ani vzdálenost poskytnuté přepravy. Vycházely totiž výhradně z tvrzení svědkyň (figurantek), i když se výpovědi účastníků přepravy ohledně trasy poskytnuté přepravy zásadně lišily. Soud se ztotožnil také s námitkou žalobce, že je s podivem, že si cestující svědkyně (figurantky) při kontrolní pracovní jízdě nevyžádaly záznam o přepravě, neboť provedení tohoto listinného důkazu ve správním řízení by mělo být stěžejní. V projednávaném případě však tento důkaz dostatečně nezhodnotil žalovaný ani magistrát, čímž byla výrazně snížena „přesvědčivost závěrů důkazního správního řízení“. Žalovaným předložený správní spis navíc neobsahuje originály listin (ani přes výzvu soudu k jejich doložení), nýbrž pouze fotokopie úředně neověřených listin; žalobcem předložená stvrzenka o ceně kontrolované jízdy je přitom do správního spisu založena dvojmo a obě založené fotokopie se zjevně liší v části vypisované rukou. Tato listina (stvrzenka) tudíž existuje v originále ve dvojnásobném vyhotovení, což správní orgány nijak nehodnotily. Ani skutečnost, že svědkyně, na rozdíl od žalobce, nemohly mít na výsledku řízení žádný zájem, proč neměly důvod nevypovídat pravdu, podle městského soudu nezbavuje žalovaného povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný měl osvětlit, proč považuje výpověď žalobce za účelovou a jak je možné, že záznam o přepravě uvádí ujetou vzdálenost, kterou od počátku tvrdí žalobce. Tvrzení žalovaného, že kdyby byl žalobce v ulici Modřanská již na trase domů, nepokračoval by po poskytnutí přepravy do ulice V Celnici, přitom jako dostatečné zdůvodnění neobstojí, neboť je pouze hypotetické a pro posouzení deliktu je irelevantní. Svědkyně nadto nejsou schopny potvrdit, zda přepravu poskytl skutečně žalobce. Podle městského soudu také nelze přehlédnout, že ve všech třech oznámeních figurantek o poskytnuté přepravě došlo k ručnímu přepsání SPZ kontrolovaného vozidla, aniž by bylo zaznamenáno, kdo opravy provedl. Tato skutečnost snižuje důkazní hodnotu uvedených listin, neboť jednoznačná identifikace kontrolovaného vozidla musí být základním předpokladem vyvození odpovědnosti konkrétního řidiče. Zbylé žalobní námitky (nedostatečné vymezení místa skutku a ve spise chybějící údaje o tom, zda jsou figurantky zaměstnankyněmi žalovaného) městský soud neshledal důvodnými.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[6] Rozsudek městského soudu žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností formálně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítal, že městský soud zcela neodůvodněně zpochybňuje provedené svědecké výpovědi. Žalobce sice v průběhu kontroly uvedl, že přeprava probíhala z ulice Modřanská, avšak konkrétní místo uvedl až ve vyjádření ke kontrolnímu protokolu, měl tedy časový prostor ke zvolení přesného místa na této ulici (jejíž délka činí více než 6 km) tak, aby odpovídalo ujeté vzdálenosti dle taxamtru. Účelovost tvrzení žalobce, podle

pokračování

kterého před zahájením přepravy figurantek mířil domů na ulici Modřanskou, je pak zřejmá také ze skutečnosti, že žalobce po ukončení přepravy odjel zpět na ulici V Celnici.

[7] Městský soud také nesprávně vyhodnotil relevanci stvrzenky z taxametru z hlediska řízení o porušení cenových předpisů. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek téhož soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014 - 51, podle kterého je tento doklad irelevantní v situaci, kdy ze svědeckých výpovědí jednoznačně vyplývá, že řidič požadoval za přepravu jinou částku, než je tam uvedena. Totéž plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39. Podle stěžovatele je rozhodující skutkovou otázkou, jakou částku řidič po ukončení jízdy po cestujících žádal. Svědkyně se přitom shodly jak v trase, tak v částce, kterou po nich žalobce požadoval. Stvrzenka nebyla na žalobci vyžadována proto, aby neměl podezření, že převáží figurantky, stěžovatel navíc ve světle výše uvedené judikatury nepovažuje tuto skutečnost za důležitou. Otázkou, zda byla stvrzenka po ukončení jízdy vydána a zda nebylo manipulováno s taxametrem, se musí správní orgán zabývat pouze v řízení o správních deliktech, spočívajících v porušení těchto povinností. Závěrem stěžovatel odkázal také na rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, a uvedl, že porušení cenových předpisů je spisovým materiálem spolehlivě prokázáno a vydaná rozhodnutí jsou řádně odůvodněna. Žalobce podle něj nebyl nikterak zkrácen na svých procesních právech ani jinak poškozen.

[8] Na základě výše uvedených skutečností stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Jádrem sporu v projednávané věci je otázka, zda byla ve správním řízení dostatečně prokázána trasa a vzdálenost přepravy.

[12] Dle názoru městského soudu správní orgány nesprávně vycházely výhradně z výpovědi cestujících figurantek a nedostatečně osvětlily, proč tvrzení žalobce považují za účelová a jak je možné, že záznam o přepravě uvádí ujetou vzdálenost, kterou od počátku tvrdí žalobce. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[13] Magistrát považoval za klíčové podklady prvostupňového rozhodnutí jednak oznámení o poskytnuté přepravě, která sice „nemají povahu úředních protokolů, ale skutečnost, že byla sepsána zaměstnanci hlavního města Prahy, jim přisuzuje vyšší stupeň důvěryhodnosti“, a jednak protokoly o výsleších cestujících figurantek, které vyhodnotil jako věrohodné. Na podkladě těchto listin vzal za nepochybně prokázanou jak trasu, tak i vzdálenost přepravy. Vyjádření žalobce k uvedeným skutečnostem přitom označil za účelové, což zdůvodnil tím, že „dopравce může v řízení uvádět nepravdivá tvrzení, což je běžný prostředek účastníků řízení ve snaze vyhnout se brozící sankci“. K údajům zaznamenaným na stvrzence pak magistrát uvedl, že řádné ověření taxametru „nevylučuje, že do něj mohly být zaznamenány hodnoty o ujeté vzdálenosti, které neodpovídají skutečnosti“. Dodal také, že s ohledem na objektivní odpovědnost dopravce není správní orgán „nucen zkontrolovat, zda k nesprávnému zaznamenání počtu ujetých kilometrů došlo úmyslným jednáním dopravce, či závadou v taxamtru, popř. nějakým jiným způsobem“. Magistrát je však toho názoru, že dopravce si byl „vědom, že počet kilometrů na záznamu o přepravě je nesprávný“, a to „s ohledem na to, že dopravce zapsal do záznamu

o přepravě *záměrně jiné výchozí místo přepravy*“. Žalovaný pak v rozhodnutí o odvolání potvrdil správnost a zákonnost postupu a závěrů magistrátu.

[14] Takovéto odůvodnění považuje Nejvyšší správní soud za naprosto nedostatečné a nadto rozporné se zásadou rovnosti, podle které má správní orgán povinnost postupovat vůči dotčeným osobám nestranně (viz § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů).

[15] V první řadě je nutno uvést, že námitka stěžovatele, podle které městský soud zcela neodůvodněně zpochybňuje provedené svědecké výpovědi, je lichá. Městský soud totiž nezpochybňoval věrohodnost svědeckých výpovědí (a stejně tak ji nezpochybňuje ani Nejvyšší správní soud), nýbrž správně zdůraznil, že správní orgány vycházely výhradně z výpovědí figurantek, a přitom se řádně nevypořádaly s tvrzeními a důkazy předkládanými žalobcem. Magistrát totiž odmítl tvrzení žalobce o trase a ujeté vzdálenosti, aniž by dostatečně odůvodnil závěr o jeho účelovosti. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že dopravce může v řízení uvádět nepravdivá tvrzení, a že se s velkou mírou pravděpodobnosti jedná o běžný prostředek účastníků řízení ve snaze vyhnout se hrozící sankci, jak uvedl magistrát ve svém rozhodnutí. Toto tvrzení je však zcela obecné a ve vztahu k projednávané věci čistě spekulativní. Pouze na jeho podkladě tak nelze učinit jednoznačný závěr v tom směru, že tvrzení žalobce jsou účelová.

[16] Totéž platí i o argumentaci magistrátu týkající se údajů zapsaných na záznamu o přepravě. Je sice pravdou, že řádné ověření taxametru ze strany ČMI nevyklučuje, že do něj mohou být zaznamenány hodnoty, které neodpovídají skutečnosti, a to zejména s ohledem na skutečnost, že v projednávané věci je na stvrzence předložené žalobcem místo nástupu a výstupu vepsáno ručně. Nicméně toto obecné tvrzení samo o sobě v žádném případě neprokazuje, že žalobce do stvrzenky skutečně zaznamenal nesprávné údaje. Závěr magistrátu, že žalobce do stvrzenky záměrně zapsal jiné výchozí místo přepravy tak není ničím podložený, a nadto se jeví být značně předpojatým.

[17] Argumentace stěžovatele, že žalobce konkrétní místo nástupu uvedl až ve vyjádření ke kontrolnímu protokolu, čímž získal časový prostor ke zvolení tohoto místa tak, aby odpovídalo ujeté vzdálenosti dle taxametru, pak nemůže na výše uvedeném závěru o nedostatečném odůvodnění napadeného správního rozhodnutí nic změnit. Tato argumentace totiž byla uplatněna až v kasační stížnosti (není obsažena v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí).

[18] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že kdyby byl žalobce v ulici Modřanská (údajné místo nástupu figurantek) již na cestě domů, nepokračoval by po poskytnutí přepravy do ulice V Celnici, Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že to jako dostatečné zdůvodnění účelovosti obrany žalobce neobstojí, neboť se jedná o tvrzení hypotetické a pro posouzení deliktu irelevantní.

[19] Stěžovateli lze dát obecně za pravdu, že k relevanci stvrzenky z taxametru z hlediska řízení o porušení cenových předpisů se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřuje v tom směru, že tento doklad je irelevantní v situaci, kdy ze svědeckých výpovědí jednoznačně plyne, že řidič požadoval za přepravu jinou částku, než je ve stvrzence uvedena (viz např. stěžovatelem odkazovaný rozsudek ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, či rozsudek ze dne 26. 7. 2018, č. j. 2 As 425/2017 - 33). Je totiž naprosto logické, že v takovém případě se relevantní skutkové okolnosti omezují toliko na řidičem skutečně požadovanou cenu za poskytnutí taxislužby. V posuzovaném případě se však nejedná o situaci, kdy by řidič po cestujících požadoval jinou částku, než je uvedena na taxamtru. Rozhodující skutkové

pokračování

okolnosti v nyní projednávané věci jsou tedy poněkud odlišné. Skutečnosti, které je nutno v daném případě prokazovat jsou zejména trasa a vzdálenost uskutečněné dopravy. Je přitom úkolem správního orgánu, aby zjistil skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

[20] V projednávané věci přitom podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel této povinnosti nedostál. Ve správním řízení totiž nebyly dostatečně prokázány právě uvedené skutkové okolnosti (trasa a vzdálenost dopravy). Tyto okolnosti jsou přitom zpochybňovány zejména právě údaji uvedenými na záznamu o dopravě a tvrzeními žalobce. Pokud žalovaný ani za takové situace nepovažuje záznam o dopravě za relevantní podklad rozhodnutí, či pochybuje o správnosti údajů v něm obsažených, musí tento svůj závěr řádně odůvodnit s ohledem na specifika projednávané věci, případně jej také podložit nezbytnými důkazními prostředky.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je zákonný. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[22] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti právo. Žalovaný náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu jakékoliv náklady vznikly. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. září 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu